UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Antehac Ex Probatis Auctoribus breviter concinnata

Busenbaum, Hermann

Coloniae Agrippinae, 1713

Q. 181. An, quomodo & à quo concedi possit Indulgentia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42624

Visual Library

unicum, quòd remissio illa non habeat rationem satisfactionis, cùm animæ illæ non sint ampliùs in statu viæ, sed habeat rationem satispassionis, quæ definitur, quòd sit perpessio mali, per quam quis censetur tam multùm se subjicere potestati offensi, quàm multùm contra dignitatem illius se erexerat: potestque esse etiam involuntaria, uti patet in fure, qui invitus subit mortem, & respectu potestatis civilis satispatitur. Quamvis autem satisfaciendo in hac vita reipsa patiamur, cùm secundùm dicta n. 1304. de ratione satisfactionis sit perpessio alicujus pœnæ, tamen quia pœna hujus vitæ est diversæ rationis à pœna Purgatorii, & præcipua vis perpessionum, quas hìc assumimus, habetur à voluntaria illius acceptatione, non solet vocari satispassio sed satisfactio. De pœnis autem, per quas animæ satispatiuntur in Purgatorio, videri potest *Dicast.* tr. 9. d. 1. & fusiùs *Hautinus* in Patrocinio Defunctorum. Quomodo verò animæ purganti applicetur fructus Sacrificii Missæ, dictum est n. 518. Et de aliis applicationibus pro ipsis dicetur à n. 1317. 1332. 1336.

1313 *Q. 180. Quomodo Indulgentia dividatur ratione subjecti.* R. In localem, realem & personalem. Localis est, quæ alicui loco, templo, altari conceditur. Realis, quæ grano, numismati, Rosario &c. applicatur. Personalis, quæ conceditur alicui personæ, ut eam lucretur, ubicunque fuerit, vel in articulo mortis, vel quoties tale aut tale opus peregerit.

1314 *Q. 181. An, quomodo, & à quo concedi possit Indulgentia.* R. § 1. De fide est, in Ecclesia esse potestatem dispensandi thesaurum meritorum Chri-

Christi & Sanctorum per Indulgentias, ita ut viearum immediatè liberemur ex opere operato à reatu pœnæ temporalis sine propria satisfactione, hæc enim est *communio Sanctorum*, de qua symbolum Apostolorum, & ita docet *Trid.* sess. 25. c. 21. De Refor. in Decreto De Indulg. Nititur autem hæc catholica veritas etiam traditione, quam ostendunt Decreta Conciliorum & Pontificum, testimonia Patrum, praxis antiquorum temporum, de quibus latè *Suar.* d. 49. s. 1. & seqq. *Bellarm.* tom. 3. l. 1. De Indulg. c. 3. & seqq. Et satis evincitur ex Scriptura, nam Christus *Matt. 16.* promisit Petro, & in Petro ejus successoribus potestatem ligandi & solvendi, sine ulla restrictione, ergo etiam potestatem remittendi reatum pœnæ. Item commisit claves regni cœlorum, ergo potestatem removendi omnia, quæ aditum ad cœlum impediunt, inter quæ est reatus pœnæ. Denique cùm in Ecclesia sit thesaurus satisfactionum Christi & Sanctorum, qui eis non indigent, ne inutilis sit, debet posse applicari per Indulgentias. Neque sufficientiæ meritorum vel plenæ redemptioni Christi derogat, quòd Sanctorum merita concurrant, sed potiùs istorum vim commendat, omnem enim vim suam habent ex meritis Christi, quibus adduntur, non ex necessitate vel insufficientia, sed ad honorem Sanctorum, & concurrunt ad deletionem solius pœnæ temporalis, non autem culpæ vel pœnæ æternæ, in quo præcipuè opus Redemptionis consistit.

§. 2. Concessio Indulgentiarum respectu 1315
vivorum est partim solutio, quia offertur pretium meritorum Christi; partim absolutio, quia hoc ipso, quòd Ecclesia nomine Dei acce-

ptet solutionem, homo à pœna absolvitur. E contrà respectu Defunctorum est mera solutio, quam Deus acceptat ; quæ quidem solutio fit cum potestate jurisdictionis in thesaurum Ecclesiæ, sed non in personam , cui applicatur , cùm Ecclesia tantùm in vivos jurisdictionem habeat. Videri potest *Viva* De Jubil. q. 5. a. 3. item *Rayn.* in Heter. tom. 15. p. 2. s. 3. pu. 5. q. 1. ubi pluribus explicant, quid sit Indulgentias applicari per modum solutionis vel absolutionis. Et de hoc etiam fusè disputat *Amic.* tom. 8. d. 20. à nu. 164. & *Bellarm.* lib. 1. de Indulgentiis. c. 14.

1316 §. 3. Ut Indulgentiæ licitè & validè concedantur, debet præter remissionem pœnæ adesse aliud motivum justum & proportionatum, utì colligitur ex Extrav. *Clem. VI. Unigenitus.* De Pœn. & Remiss. & habet sententia communis contra *Pasq.* Putatque generatim *Castrop.* tr. 24. p. 7. n. 8. ad justitiam causæ requiri, ut hæc concessio credatur cessura in majorem Dei gloriam & honorem, quàm cederet aliàs stricta & rigorosa satisfactio vel satispassio. Quòd si tamen causa sit aliqua sed non plenè sufficiens, probabiliter tenent multi cum *Castrop.* n. 7. manere secundùm partem , cùm enim effectus Indulgentiæ sit divisibilis, manere potest quoad partes causæ respondentes , utì valet quandoque quoad alia, quæ ex occasione Indulgentiæ conceduntur , v. g. quòd pœnitens possit eligere Confessarium , quem volet, absolvi à reservatis, quia cùm hæ facultates pendeant à jure humano & voluntate Papæ, valent, etiamsi Indulgentiæ sine causa concedantur, *Suar. Laym. Castrop.* n. 6. Quod si concedens falsò putaret

cau-

causam esse sufficientem, & non erret temerè, sed ex prudente motivo, *Suar. Lug. Viva* a. ult. probabiliter dicunt valere, quia quando œconomus prudenter dispensat rem Domini, hic ratihabet.

§. 4. Solus Papa habet ordinariam & universalem potestatem concedendi quibusvis fidelibus etiam Defunctis quaslibet Indulgentias, quia ad summum Ecclesiæ Principem pertinet distributio thesaurorum: unde Conc. generale sine Papa, sive hic vivat sive sit mortuus, non habet talem potestatem, *Suar. Laym. Bellarm.* l. 1. c. 11. contra *Cordub. Henriq. Nav.* Et quamvis Papa communiter concedat Indulgentias Defunctis medio aliquo vivente, qui per opus aliquod illis applicet, sicque fieri debere putent *Nav. Suar. Fill.*, tamen probabiliter docet *Rayn.* n. 3. id non requiri, sed Papam posse immediatè per se ipsum eas Defuncto elargiri. Potestque etiam Papa ipse ùt membrum Ecclesiæ participare Indulgentias à se ùt Capite Ecclesiæ concessas, *Amic.* s. 2. imò & directè exercendo jurisdictionem gratiosam circa seipsum, *Viva* a. 4. 1317

§. 5. Quamvis Papa habeat maximam potestatem circa Indulgentias etiam Defunctis applicandas, tamen non potest tot & tantas concedere, ut totum Purgatorium evacuet, quia non potest esse rationabilis causa tantæ concessionis, nam non sufficit major Dei gloria ex tali liberatione secutura, Christus enim, qui maximè vult Dei gloriam, nihilominus etiam vult semper aliquas animas esse in Purgatorio: unde falsum est, quòd in Resurrectione sua Purgatorium evacuârit, *Rayn.* à n. 13. 1318

§. 6. Episcopi habent limitatam potestatem conce- 1319

concedendi Indulgentias, ordinariam quidem, id est, ex vi proprii muneris & à jure communi annexam suo officio, attamen delegatam à Papa, uti habet communior cum *Suar. Mol. Bellarm.* suprà, *Barbosa* de pot. Episc. all. 88. *Rayn.* n. 16. contra *Cordub. Sot. Nav. Medin. Valent.* Et in Dedicatione quidem Ecclesiæ potest Episcopus dare Indulgentias unius tantùm anni, in anniversariis verò Dedicationis & aliis etiam casibus 40. tantùm dierum, etiam in perpetuum, id est, recurrentes omni anno, *Less.* in Auct. V. *Indulgentia.* casu 1.

1320 §. 7. Episcopus potest Indulgentias concedere pro suis tantùm subditis, licèt extra Diœcesim existentibus, & tantùm per modum absolutionis, adeoque solis vivis. Possuntque Episcopi hanc potestatem, cùm sit ordinaria, alteri delegare, *Lugo, Viva* a. 5. Non tamen hoc ipso, quòd Vicariis suis generalibus concedant omnem potestatem, censentur hanc concedere, sed debent id specialiter expressisse, uti habet communis cum *Leur.* in Vicario, q. 139., quia est facultas meræ gratiæ & per se reservata dignitati. Ac propterea nec Sede vacante Capitulo convenit, uti habet communior apud *Leur.* q. 482. Quòd si Episcopus ampliorem fortè Indulgentiam concederet, quàm ei permissum est, probabilius est concessionem fore irritam solùm quoad excessum, quia *utile non debet per inutile vitiari*, Reg. 37. Juris in 6.

1321 §. 8. Quod dictum est de Episcopis, valet etiam de Archi-Episcopis respectu totius Archi-Diœcesis, cujus subditis, etiam extra tempus visitationis, potest simili modo concedere Indulgentias, *Barbosa* suprà. Putatque *Henriq.* ex

Less.

Less. suprà, Archi-Episcopo deberi potestatem altero tanto majorem, adeoque ubi Episcopus potest 40., Archi-Episcopum posse 80. dierum concedere. Cardinales, etiam non Episcopi, possunt 100. dierum in ecclesiis suorum titulorum, quia in his habent episcopalem jurisdictionem, Cap. *Is qui*, De majoratu & obed.

§. 9. Nuncius Apostolicus potest subditis suæ Nunciaturæ pro quocunque pio opere concedere 100. aut plurium dierum Indulgentias, attamen semper minùs quàm annum. Pro templo vel capella potest dare 7. annorum & 7. quadragenarum, id est, septies 40. dierum, pro illis, qui confessi communicârint & in eo loco de more orârint ad intentionem Ecclesiæ. Quòd si concedat in duobus festis anni pro eodem loco, durabunt tantùm ad triennium: si in uno festo, ad septennium tantùm, sicque exspirabunt, nisi prorogentur, utì habetur n. 20. in facultatibus Nunciaturæ Coloniensis 1. Oct. 1680. ab *Inn.* XI. concessis. 1322.

§. 10. Prælati Episcopo inferiores, quamvis in cæteris habeant potestatem quasi episcopalem, non possunt jure ordinario concedere Indulgentias, cùm id nullibi concedatur: Multò minùs Parochi vel Confessarii, *Bellarm.* & *Barbos.* suprà contra *Host Ang.* & alios. Cùm tamen concessio Indulgentiarum non sit actus Ordinis sed jurisdictionis, Papa vel Episcopus, etiamsi necdum Sacerdos, posset & Indulgentias concedere & concessionem delegare cuivis simplici Clerico, utì cum communi *Leur.* q. 139. & *Viva* a. 4. 1323.

Q. 182. *Qualis intentio requiratur ad lucrandas Indulgentias.* Rx. §. 1. Si concedens requirat opus 1324.